

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.200/2024/4.

A felperes:

Felperes1 (tartózkodási helye: Fegyház és Börtön)

A felperes jogi képviselője:

Dr. Mihály Rita pártfogó ügyvéd (Cím5)

Az alperes:

Bv Intézet (cím1)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kövér Anita kamarai jogtanácsos (cím1)

A per tárgya:

személyiségi jogsértés megállapítása és sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság és fellebbezett határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék 24.P.20.102/2023/45.

A fellebbező és a fellebbezés sorszáma:

felperes 46. sorszámú beadványa

Ítélet

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperesi pártfogó ügyvéd másodfokú díja a felperes terhén marad, a feljegyzett 848.000 (nyolcszáznegyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felülbírálat alapjául szolgáló elsőfokú tényállás

[1] A felperes 2022. augusztus 19-től 2023. július 10-ig töltötte szabadságvesztés büntetését az alperes büntetésvégrehajtási intézetben (a továbbiakban: bv.-intézet). Befogadásakor a Főnix elektronikus nyilvántartás adatai szerint dohányzó fogvatartott volt. A felperest korábban fogvatartó Megye2 Büntetés-végrehajtási Intézet (a továbbiakban: megye2i bv.-intézet) 2022. augusztus 15-től vezette fel őt a nyilvántartásba dohányzóként, noha a felperes nem dohányzó és nem is volt kérelme dohányzóként való nyilvántartására. Az alperes a nyilvántartott adatoknak megfelelően dohányzó zárkába helyezte el 2022. augusztus 19-én.

[2] A felperes befogadásakor és azt követően nem jelezte az alperesnek, hogy nem dohányzó. Dohányzási szokásainak megváltozásáról 2022. szeptember 20-án nyújtott be kérelmet, amely alapján az alperes 2022. szeptember 21-től áthelyezte nem dohányzó zárkába.

[3] A felperes ezt követően panaszt tett a Megye2 Benyújtó3-en amiatt, hogy a megye2i bv.-intézetben 2022. augusztus 15-től dohányzó zárkában helyezték el, noha nem dohányzik. Az ügyészségi vizsgálat megállapította, hogy a felperest ottani 2022. augusztus 3-tól 19-ig tartó fogvatartása alatt augusztus 15-ig nem dohányzóként tartották nyilván és nem dohányzó zárkában helyezték el. Augusztus 15-től vették nyilvántartásba dohányzóként és áthelyezték dohányzó zárkába. A megye2i bv.-intézet a nyilvántartásba a dohányzási szokás megváltozását annak ellenére jegyezte be, hogy erre vonatkozó kérelmet a nyilvántartásba nem rögzítettek fel és írásbeli kérelem sem állt rendelkezésre. A felperes kártérítési igényt is előterjesztett az alperesnél, amelyet az alperes 2023. április 3-án elutasított.

A kereset

[4] A felperes keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:51. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján annak megállapítását kérte, az alperes azzal a magatartásával, hogy nem dohányzó fogvatartottként dohányzó zárkában helyezte el megsértette a Ptk. 2:42. § (2) bekezdése szerinti emberi méltóságát, embertelen és megalázó büntetésnek vetette alá. Kérte továbbá az alperest a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés *c)* pontja alapján elégtételadásra kötelezni a megjelölt tartalmú bocsánatkérő levél útján,

valamint a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján 10.000.000 Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezni. Hivatkozott a Ptk. 6:518-519. és 6:548. §-ára, továbbá a büntetések, intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési eljárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv.tv.) 143. § (1)-(3) bekezdésében foglaltakra.

[5] A kereseteit arra a tényre alapította, hogy az alperesi bv-intézetbe való befogadásakor nyomban kérte nem dohányzó zárkába helyezését, mert nem dohányzik. Ennek ellenére dohányzó zárkában helyezték el 2022. szeptember 21-ig. Az alperes alkalmazottja befogadásakor megmutatta neki, hogy a nyilvántartásban dohányzó fogvatartottként van rögzítve. Állítása szerint naponta kérte a reintegrációs nevelőtől az áthelyezését, többször írásban is, de erre csak 32 nap múlva került sor.

[6] Az emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítása, embertelen és megalázó bánásmód tekintetében hivatkozott az Alaptörvény III. cikkére, az Emberi Jogok Európai Egyezménye 3. cikkére és az Európai Unió Alapjogi Chartája 4. cikkére is. Kifejtette a kínzás, embertelen, megalázó büntetés tartalmának az EJEB által adott értelmezését. Utalt arra is, hogy a bírói gyakorlat szerint – külön nevesített személyiségi jogok hiányában – csak a személyiséget ebben a vonatkozásban ért támadás ad alapot a sérelme miatti személyiségi jogvédelemre (BH2008.12.). Az emberi méltóság megsértése akkor valósul meg, ha a személyt emberi mivoltában megalázzák, méltatlan vagy hátrányos helyzetbe sodorják (EBH1999. 15.) vagy az emberi élethez méltatlan magatartás valósul meg (BDT2020. 4152.). Álláspontja szerint az előadott tényállás önmagában elegendő és alapot ad ezek megállapítására. Kifejtette, hogy megelőző kártérítési eljárás nem feltétele az igényérvényesítésének, de utalt arra, hogy a felperes kártérítési igényét az alperes elutasította. Az alperes eljárása szerinte jogszabálysértő volt, ami nem vagyoni hátrányt okozott neki és megalapozza a felperes Ptk. 2:52. §-ában írt sérelemdíj iránti igényét is. A felperest ért hátrány körében a köztudomásúként megállapítható passzív dohányzás káros hatásaira és a Ptk. 2:43. § a) pontjában írt egészsége megsértésére hivatkozott.

Az ellenkérelem

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

[8] Álláspontja szerint szabályosan és jogszerűen járt el a felperes elhelyezése során, mivel a megyei bv-intézetben dohányzó fogvatartottként volt nyilvántartva a felperes, és alpereshez való befogadásakor, illetve az azt követő napokban sem jelezte dohányzási szokásának megváltozását. Első ízben 2022. szeptember 20-án kérte nem dohányzó zárkába történő áthelyezését és az alperes másnap át is helyezte. Nem sértette tehát az alperes a Bvtv. 99. § (1) bekezdés e) pontjában írtakat, a kérelem előterjesztését követően pedig a 16/2014. (XII.19.) IM. rendelet 46. § (1) bekezdésében írt 8 napos határidőn belül intézkedett az áthelyezés iránt.

[9] Hivatkozott arra is, hogy a felperes a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése által megkövetelt rendes jogorvoslatot, a Bv.tv. 21. és 141. § szerinti, a sérelem elhárítására alkalmas panaszt sem terjesztett elő az alperesi intézkedéssel szemben, ami előfeltétele a sérelemdíj iránti igénynek. Amennyiben jogsértőnek, sérelmesnek tartotta az elhelyezését, azonnal kérnie kellett volna az áthelyezést a dohányzási szokás írásbeli bejelentésével és panaszt kellett

volna tennie; de egyik sem történt. A kérelmet csak mintegy 1 hónap múlva állította ki, így saját késlekedése okozta sérelmét, közrehatását nem háríthatja át az alperesre, aki jogszabály szerint és helyesen járt el. Panaszt pedig csak 2 hónap múlva, azt is a BVOP felé adott be, ami nem a jogszabálynak megfelelő rendes jogorvoslat. Rámutatott, hogy a csatolt iratok szerint a megyei bv.-intézetben két más tárgyú kérelmet is előterjesztett (mobil telefon, inzulin időben való beadása) és ezzel kapcsolatos meghallgatásakor egyéb sérelmet nem jelzett, panaszt nem tett, noha ekkor már dohányzó zárkában volt. Ugyanígy a csatolt iratok szerint az alperesnél is két meghallgatása is volt az alatt, amíg a dohányzó zárkában volt, de problémát nem jelzett, zárkatársaival elégedett volt. A megelőző kártérítési eljárást az alperes maga sem tartotta szükségesnek a perbeli igények érvényesítéséhez.

[10] Álláspontja szerint a sérelem, nemvagyoni hátrány bekövetkeztét, az azt kiváltó jogellenes és felróható alperesi magatartást, és a kettő közti okozati összefüggést sem bizonyította a felperes. Kifejtette, hogy a sérelemdíj feltétele az állított személyiségi jog sérelmének és az ezzel okozott nemvagyoni hátrány bekövetkezésének bizonyítása. A felperes azonban csak általánosságban emberi méltóságának megsértésére, megalázó, embertelen bánásmódra hivatkozik, és ezzel kapcsolatos általános elemzést ad az alapjogi chartákról. A konkrét ügyben azonban igazolt sérelme nincs, egészségében való romlást, hosszabb-rövidebb betegséget, elnehezült egészségügyi állapotot nem is adott elő, egészségügyi panasszal orvoshoz sem fordult. Kiemelte, hogy jelentéktelen sérelem sérelemdíjra – még jogsértés megvalósulása esetén – sem ad alapot a bírói gyakorlat szerint. Rámutatott, hogy a zárkákban a szellőzés a szabadba nyíló nagy ablakok és a beépített szellőzőrendszer folytán is biztosított.

Az elsőfokú bíróság döntése és indokai

[11] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az alperes javára 500.000 Ft jogtanácsosi díj címén felmerült perköltség megfizetésére a bírósági eljárásokban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3.§ (1)-(3) bekezdése, 4/A.§-a alapján meghatározott összegben a felperes által megjelölt pertárgyérték alapján. Megállapította, hogy 600.000 Ft kereseti illeték az állam terhén marad és a pervesztes felperes pártfogó ügyvédi díja a felperes terhére esik.

[12] A Ptk. 2:51. § (1) bekezdésére és 2:52. § (1)-(3) bekezdéseire utalással megállapította, hogy a sérelemdíj fizetésre kötelezés feltételeire a kártérítési felelősség általános szabályait kell alkalmazni. Mivel a felek közt büntetés-végrehajtási jogviszony áll fenn, és e körben az alperes közhatalmat gyakorol, ezért felelősségére a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésében foglaltak az irányadók. Eszerint a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával, vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható.

[13] Rögzítette, a felperes a személyiségi jogát sértő jogellenes alperesi magatartásként azt jelölte meg, hogy az alperes nem biztosította a Bv.tv. 99. § (1) bekezdés e) pontjában írt azon előírást, hogy a dohányzókat a nem dohányzóktól el kell különíteni. E jogellenes magatartás sértette az egészséghez fűződő személyiségi jogát, egyúttal az Alaptörvény III. cikkében és a felhívott nemzetközi egyezményekben megfogalmazott elveket.

[14] Erre tekintettel a felperes által bizonyítandó tényeket a következők szerint határozta meg: A felperesnek kellett bizonyítania, hogy az alperes jogellenesen járt el, amikor a dohányzó és nem dohányzó elítéltek elkülönítését nem biztosította. Az esetleges jogellenes magatartás azonban önmagában nem jelenti egyúttal a felperes személyiségi jogának megsértését is, ezért azt is a felperes tartozott bizonyítani, hogy a személyiségi jogát sértő jogellenes alperesi magatartás olyan hátrányt okozott a felperesnek, amely a sérelemdíj megállapítására alapot ad. Végül azt is a felperesnek kellett bizonyítani, hogy a sérelem rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható. A büntetés-végrehajtási jogviszony keretében ilyen jogorvoslatnak minősül Bv. tv. 21. és 142. §-a alapján előterjeszthető panasz. A panasz alapossága esetén ugyanis a sérelem orvosolható lett volna, hisz nyilvánvalóan a kellő időben benyújtott panasz alapossága esetén a dohányzó fogvatartott más zárkába történő elhelyezése a sérelem orvoslására alkalmas eszköz.

[15] Megállapította, hogy mindezeket a felperes a perben nem tudta bizonyítani.

[16] A peranyagban rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, a felperes az alpereshez történő befogadásakor a fogvatartottak elektronikus nyilvántartó rendszerében dohányzó fogvatartottként szerepelt és a megyei Benyújtó3hoz benyújtott panasz vizsgálata azt igazolta, hogy a megyei bv-intézetben ezt a nyilvántartásba a felperes kérelme nélkül jegyezték be. Kiemelte, hogy e körében annak van jelentősége, hogy az esetleges téves, jogellenes bejegyzés nem az alperes magatartása, a megyei bv-intézet esetleges téves, jogellenes magatartásáért az alperest felelősség nem terheli.

[17] Rámutatott, a felperes csupán állította, de nem tudta bizonyítani, hogy az alperesnél való befogadásakor úgy nyilatkozott, hogy nem dohányzó. A perben beszerzett alperesi fogvatartás ideje alatt előterjesztett valamennyi kérelem alapján az sem volt megállapítható, hogy 2022. szeptember 20. napját megelőzően kifogásolta volna dohányzóként való nyilvántartását vagy kérelmet terjesztett volna elő nem dohányzó zárkába történő áthelyezésére. Szintén nem volt megállapítható, hogy emiatt a Bv.tv. 21.§ és 142. § szerinti panasszal élt volna. Az ügyészségi vizsgálatot és alperessel szembeni kártérítési eljárást is csak az őt ért állítólagos sérelem orvoslása, vagyis nem dohányzó zárkába történt elhelyezése után terjesztett elő.

[18] Ebből arra jutott, hogy az alperes a fogvatartotti nyilvántartás adataival megfelelően igazolta a felperes dohányzóként való nyilvántartását és azt is, hogy e körben változást csak 2022. szeptember 20-án jelentett be. Az alperes felelőssége és felróhatósága a jogellenes magatartásért csak abban az esetben lenne megállapítható, ha a felperes igazolt módon erre irányuló panaszát időben jelzi az alperesnek, és az alperes a szükséges intézkedéseket nem teszi meg a 16/2014 (XII.19.) IM rendelet 46. § (1) bekezdésében írt határidőn belül.

[19] Kifejtette azt is, a felperes az állított jogellenes alperesi magatartással összefüggésben személyiségi jog megsértését megalapozó hátrányt sem tudott bizonyítani, illetve megjelölni. A perfelvételi tárgyaláson előadott hátrányok egyrészt csak a passzív dohányzás lehetséges következményei. A megjelölt panaszok pedig legfeljebb átmeneti, múltó panaszoknak minősíthetők. Maga a felperes is úgy nyilatkozott, hogy tartósabb egészségromlás vagy hátrányos következmény nem valósult meg. A beszerzett egészségügyi dokumentáció szerint a felperes az orvos részére sem tett említést olyan körülményről, ami az egészség sérelmére

utal. Mindebből következően nem bizonyított sem az alperesi jogellenes magatartás, sem a felperest ért hátrány, sem pedig a személyiségi jogának sérelme. Emiatt a keresetben megjelölt alaptörvényi rendelkezések és nemzetközi egyezmények alperes általi megsértésének megállapítása sem merülhetett fel.

A fellebbezés

[20] A felperes fellebbezésben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte a keresetének megfelelő ítélet meghozatalával: az emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását, valamint az alperes kötelezését bocsanátkérő levél útján elégtételadásra és 10.000.000 Ft sérelemdíj megfizetésére. Másodlagosan az alperes javára megítélt perköltség 50.000 Ft-ra való mérséklését kérte.

[21] Az előterjesztett keresetek alapjaként utalt a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés *a)* és *c)* pontjaira, a 2:52. § (1)-(2) bekezdéseire, a 2:42. § (2) bekezdésére és a 6:518-6:519. §§, 6:548. §-ára, továbbá a Bv. tv. 143. § (1)-(3) bekezdéseire, valamint az Alaptörvény III. cikkére és nemzetközi egyezményekre. Kiemelte, továbbra is fenntartja kereseti kérelmének azon alapját, hogy az alperes kötelessége biztosítani a fogvatartottak testi- és lelki egészségét. E kötelezettségének az alperes nem tett eleget és a dohányzási szabályokat megszegő elítéltekkel szemben súlytalan, semmitmondó hátrányt alkalmaz. A keresetében állított alperesi jogsértés abban áll, az alperes megsértette egészséghez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy nem akadályozta meg a nem dohányzó felperes dohányzó zárkában való elhelyezését. Ezért magatartása felróható, kimenteni magát a felelősség alól nem tudta. Véleménye szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy felperes nem bizonyította se az alperesi jogellenes magatartást, se a felperest ért hátrányt, sem személyiségi joga sérelmét és a jogorvoslati jog érvényesítését. Ezeket szerinte a felperes megfelelően előadta, alperes pedig nem vitatta azokat a tényeket, melyek a per elbírálása során relevanciával bírnak és az alperes jogsértő magatartásának megállapítására adnak alapot. Az alperesi magatartást tehát jogsértő. Hangsúlyozta a fogvatartottak kiszolgáltatott helyzetét, alperes pedig éppen e hierarchikus viszonyban elfoglalt helyzetével élt vissza a jelen ügyben is.

[22] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéltábla döntése és indokai

[23] A fellebbezés nem alapos.

[24] Az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés *a)* pontján alapuló jogsértés tényének megállapítása iránti kereset tekintetében az állított személyiségi jogsértés tényének megállapíthatósága szükséges. Ennek feltétele a jogsértő és jogellenes alperesi magatartás, a megállapítani kért személyiségi jogi sérelem bekövetkezése, és a kettő közötti okozati összefüggés. (Megjegyzi az ítéltábla, hogy e körben a rendes jogorvoslat előzetes kimerítése nem feltétel; tekintve, hogy csak a sérelemdíjnál utal a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése a kártérítés szabályainak alkalmazására.)

A Ptk. 2:52. § (1) bekezdésén alapuló sérelemdíj iránti kereset tekintetében pedig – a fentiekén túl – az is szükséges, hogy a személyiségi jogi sérelem olyan nem vagyoni hátrányt okozzon, amelynek kompenzálására az eset körülményeire tekintettel sérelemdíj megítélése indokolt azzal, hogy ezesetben a felróhatóság hiányának bizonyításával az alperes mentesülhet a sérelemdíj fizetési kötelezettség alól. Mindezek mellett közhatalom gyakorlásával megvalósított személyiségi jogsértés esetén a 6:548. § (1) bekezdése alapján az igény alaposságának további anyagi jogi feltétele, hogy az igényérvényesítő előzetesen az állított sérelem elhárítására rendelkezésre álló és alkalmas rendes jogorvoslatot, jelen esetben a Bv.tv. 142. §-a szerinti, a bv-intézet parancsnokához intézendő panaszjogát kimerítse. Ezt sem más hatóságnál benyújtott panasz, sem az alperesnél a Bv.tv. 143. §-a szerinti kártérítési eljárás kezdeményezése nem helyettesítheti.

Lényeges továbbá, hogy mindezen feltételek konjunktívak, azaz együttesen kell fennállniuk az igény alaposságához. Ezért bármelyik anyagi jogi feltétel hiánya az igényt megalapozatlanná és elutasítandóvá teszi, valamint a további feltételek vizsgálata szükségtelen is. A valódi tárgyi keresethalmazatban álló több kereset esetén – mint jelen esetben – az egyes keresetek anyagi jogi feltételeinek fennálltát keresetenként külön-külön vizsgálni kell.

[25] Rámutat az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem korlátai között – ideértve azok indokait is – bírálhatja felül. A felperes jogsértés megállapítása iránti kereseti *kérelme* az emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítására irányult, embertelen és megalázó bánásmódban való részesítésére is hivatkozva. E keresetlevélben előadott kereseti kérelmet mint írásban előterjesztett kereseti kérelmet mindhárom a perben megtartott tárgyaláson kifejezetten megerősítette és változatlanul fenntartotta. Fellebbezési kérelmében szintén ezzel egyezően jelölte meg e kereseti kérelmét.

Az egészségének sérelmére csak a sérelemdíj iránti kereset körében az alperes által vitatott nemvagyoni hátrány bekövetkezése tekintetében hivatkozott: A perfelvételi tárgyaláson az e körben adott bírói tényelőadási és bizonyítási kötelezettségre vonatkozó tájékoztatásra hátrányként a passzív dohányzás káros hatására, majd a felperes személyes meghallgatását követően a folytatólagos perfelvételi tárgyaláson az egészséghez fűződő személyiségi joga sérelmére is hivatkozott *keresete* körében. Kereseti kérelmét itt sem változtatta meg, e hivatkozása csak a sérelemdíj iránti kereset körében és keretében értelmezhető.

[26] Az elsőfokú ítélet indokolása mindezekhez képest összemosta a felperes kereseteinek vizsgálatát, az egyes keresetek feltételeit, azzal kapcsolatos megállapításokat. A fellebbezés pedig ehhez, és elsőfokú eljárásban tett nyilatkozataihoz hasonlóan általánosságban és összesítve tesz az anyagi jogi feltételek fennálltára, bizonyítottságára vonatkozó hivatkozást. Az egészséghez való személyiségi jogának sérelmére való utalást itt is a sérelemdíjra vonatkozó jogszabályhely ismertetéshez kapcsolódóan és az alperesi felróhatóság alól való kimentés eredménytelenségével összefüggésben tesz.

[27] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla először a – valamennyi kereset feltételét képező – alperesi jogsértés elkövetését vizsgálta. Kétségtelen tényként megállapítható, hogy

az alperes megsértette a dohányzó és nemdohányzó fogvatartottak elkülönített elhelyezésére vonatkozó, az érintett időszakban (2022. augusztus-szeptember) hatályos Bv.tv. 99. § (1) bekezdés e) pontjában írt kötelezettségét. A fent kifejtettek szerint azonban ez önmagában nem elegendő egyik kereset megalapozottságához sem.

[28] A jogsértés megállapítására iránti kereset esetében sem a keresettel megállapítani kért személyiségi jog sérelme, sem az okozati összefüggés fennállta nem állapítható meg. A felperes keresetében alapvetően helyesen ismertette az emberi méltósághoz való jog, ahhoz kapcsolódó embertelen, megalázó bánásmód tartalmát, ismérveit. Ezekre figyelemmel – a felperes által részletesen kifejtettekkel ellentétben – a kereseti tényállítások alapján, az alperes jogellenes magatartása következtében e személyiségi jogok sérelme viszont nem valósul meg. Az ítéltábla megítélése szerint a jogellenes alperesi magatartás és az elszenvedett sérelem közötti releváns okozati összefüggés sem állapítható meg. Azt ugyanis, hogy a felperes egy hónapnyi időtartamot nemdohányzó zárkában töltött, alapvetően két másik körülmény okozta: Egyrészt a megyei bv.-intézet hibásan rögzítette őt dohányzóként a bv.-intézetek számára a fogvatartottakkal kapcsolatos adatok nyilvántartására szolgáló rendszerben és az elhelyezést ennek megfelelően kell biztosítani. A felperest ért sérelem abból fakadóan következett be, hogy az alperesen kívülálló más személy hibás adatot rögzített a rendszerben. Másrészt a felperes saját mulasztása következtében szenvedte el a sérelmet, mivel – saját állítása szerint – már befogadásakor megtudta, hogy rosszul szerepel a nyilvántartásban, ennek ellenére nem tett nyilatkozatot, kérelmet annak megváltoztatása érdekében, így ennek következtében viselte el egy hónapig a számára sérelmes helyzetet.

[29] Az elégtétel adása iránti kereset ugyanezen okokból megalapozatlan. A keresetben állított személyiségi jog megsértésének megvalósulása, valamint a sérelemnek az alperesi jogellenes magatartással való releváns okozati összefüggése hiányában elégtételadás nem követelhető, és az adott eset körülményei azt egyébként sem indokolják.

[30] Végül a sérelemdíj iránti kereset tekintetében a fentiek ugyancsak eleve kizárják az igény megalapozottságát. Emellett a felperes – amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította – nem bizonyította a sérelemdíj anyagi jogi előfeltételét, a Bv.tv. 141. §-a szerinti, az alperes parancsnokához intézett panaszjog kimerítését, amely nyilvánvalóan alkalmas lett volna sérelme elhárítására. A rendelkezésre álló okiratokkal szemben a felperes sem a kérelem 2022. szeptember 19. előtti, korábbi előterjesztésére, sem panasz benyújtására vonatkozó állítását nem támasztotta alá semmi. Az ekörben nemvagyonai hátrányként hivatkozott egészségének sérelme tekintetében az ítéltábla rámutat, sem a peradatok és maga a felperesi tényelődás sem támasztotta alá, hogy a felperes egészségügyi állapotában bármilyen jogilag értékelhető, számottevő hátrány bekövetkezett volna az alperes jogellenes magatartásával összefüggésben. Az egészséghez fűződő személyiségi jogának megsértését, azzal kapcsolatos nem vagyoni hátrányt az alperes jogellenes magatartása nem okozott; más személyiségi jog megsértésére pedig a felperes nem hivatkozott. Mindezeket túl az ítéltábla megítélése szerint az ügy körülményei alapján az is megállapítható, hogy a felróhatóság alól az alperes ki tudta menteni magát, mivel nem tudta és nem is kellett tudnia, hogy a nyilvántartás rossz adatot tartalmaz; ezt csak a későbbi ügyészégi vizsgálat derítette fel.

[31] Mindezek alapján a per főtárgya tekintetében az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését – a fenti kiegészítéssel és pontosításokkal – a Pp. 383. § (2)

bekezdése alapján helybenhagyta, a Pp. 386. § (4) bekezdése szerinti helyes indokaira utalással.

[32] A perköltséget érintő fellebbezés is megalapozatlan volt. E körben a fellebbezés érveket sem tartalmazott, így az ítéltábla a hivatalból biztosított mérséklés lehetősége alapján határozott; figyelembe véve a Kúria Pfv. 20.887/2023/6. számú határozatában kifejtett szempontokat is. A képviseleti díj összegének mérséklését az Ükr. 3. § (6) bekezdés első monda a ténylegesen elvégzett jogi képviselői tevékenységgel engedi összevetni és aránytalanság esetén mérsékelni. Megállapítható, hogy az alperesi képviselő a feladatát a per során maradéktalanul ellátta, a határidőket betartotta, mulasztása nem volt. Figyelembe kell venni, hogy az alperesnek értékelni kellett a felperes beadványait és mellékleteit, fel kellett tární a lehetséges védekezés ténybeli és jogi kereteit, számba venni és beszerezni a bizonyítási eszközöket. Az alperes e körben a per során több érdemi beadványt nyújtott be ténybeli és jog védekezése előadására, alátámasztására, okirati bizonyítékot csatolt, azok tartalmát is elemezve, valamint három tárgyaláson részt vett. Nem volt tehát az ítéltábla megítélése szerint indok az alperes képviseleti munkadíja csökkentésére.

[33] A másodfokú perköltséget illetően az ítéltábla a fellebbezés eredménytelensége miatt a – Pp. 383. § (5) bekezdése és a 364. §-ának utaló szabálya folytán alkalmazandó – Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel állapította meg, hogy a pervesztes felperes személyes költségmentessége folytán meg nem fizetett fellebbezési illeték az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján, valamint a felperes pártfogú ügyvédjének díja a felperes terhére esik a Pp. 101. (3) bekezdése alapján. Az alperes a Pp. 81. §-a alapján felszámítást nem terjesztett elő, azért az ítéltábla a Pp. 82. § (3) bekezdése alapján arról nem rendelkezhetett.

Győr, 2025. március 19.

Dr. Maurer Ádám sk.
sk.

Dr. Zsitva Ágnes sk.

Dr. Sarmon Hedvig

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró